

Ευλογία αιγαιοπελαγίτικου ταξιδιού

ΚΕΙΜΕΝΟ: ΦΩΤΗΣ ΜΑΡΤΙΝΟΣ

Στις δύσκολες μέρες που περνάει η ακτοπλοία, η γραμμή Ραφήνας-Άνδρου-Τήνου-Μυκόνου μοιάζει σαν να είναι στον δικό της απείραχτο κόσμο. Τα ίδια πλοία, τα ίδια δρομολόγια, τα ίδια «λιμάνια», οι ίδιοι άνθρωποι. Για να καταλάβει κανείς πως κάτι έχει αλλάξει, πρέπει να έχει πολύ εξασκημένο μάτι. Δεν υπάρχει πια ΕΓ/ΟΓ ταχύπλοο και τα δυο μικρότερα δεν έχουν πια την πελατεία που είχαν παλιότερα. Στα συμβατικά το πρωινό δίδυμο της τελευταίας εικοσαετίας, ΠΗΝΕΛΟΠΗ Α. και SUPERFERRY II, παραμένει ακλόνητο. Το πρώτο υπό την ίδια πάντα πλοιοκτησία της Agoudimos Lines και με το ίδιο δρομολόγιο, το δεύτερο υπό τη νεόκοπη πλοιοκτησία της Golden Star Ferries των αδελφών Στεφάνου και με προέκταση του δρομολογίου ως τη Νάξο κάθε Τρίτη, Τετάρτη, Πέμπτη και Σάββατο. Το απόγευμα και τα φορτηγά ανήκουν ολοκληρωτικά στο πιο νεο-

φερμένο ΘΕΟΛΟΓΟΣ Π. της Fast Ferries της οικογένειας Παναγιωτάκη. Αυτή η «διάταξη» έχει αποδειχτεί διαχρονικά η ιδανική και ταυτόχρονα η μόνη βιώσιμη για τη γραμμή. Κάθε απόπειρα προσθήκης τέταρτου ή πολύ περισσότερο πέμπτου πλοίου το μόνο που έχει πετύχει είναι να μετατρέψει τα κέρδη σε λιγότερα κέρδη ή ακόμη και σε ζημιές. Πράγμα που θα γινόταν και φέτος, αν δεν συνέβαινε η αναπάντεχη καθυστέρηση του BLUE STAR DELOS, που έφερε μαζί της την παραμονή του BLUE STAR ΙΘΑΚΙ στον Πειραιά και τη ματαίωση της δρομολόγησής του ως τέταρτου πλοίου από τη Ραφήνα. Ας το ξανασκεφτούν, λοιπόν, οι αρμόδιοι πριν κάνουν τα πλάνα τους για του χρόνου!

Ολα αυτά περνάνε αυτόματα, σαν αστραπή, από το μυαλό μιας παλιοσειράς της ακτοπλοίας και της Ραφήνας, στρίβοντας στις καμάρες κι αντικρίζοντας το λιμάνι. Φεύγουν, ό-

μως, το ίδιο γρήγορα, επειδή από εδώ κι εμπρός εκείνο που κυριαρχεί είναι το θαλασσινό ταξίδι και η ηδονή του. Που μένει πάντα η ίδια, όσες φορές και αν το κάνεις. Μια ανείπωτη χαρά, ένα φτερουγίσμα... Νιώθεις ανάλαφρος, ανασαίνεις τον φρέσκο βοριά, ρουθουνίζεις την αρμύρα, δεν βλέπεις την ώρα το βαπόρι να ανοιχτεί στο πέλαγος και να βρεθείς ανάμεσά τους, στη θάλασσα, τον ουρανό και τον άνεμο. Να γίνεις ένα μαζί τους και να πετάξεις από πάνω σου όλα τα άλλα. Το θαλασσινό ταξίδι είναι αργό, επειδή σέβεται τον χρόνο! Δεν τον περιφρονεί, δεν τον μικραίνει, δεν τον εξευτελίζει, όπως η καθημερινότητα. Δίνει στον άνθρωπο το περιθώριο να μετουσιωθεί ήσυχα, ήρεμα, χωρίς βιασύνη και άγχος, σαν μια γλυκιά βροχή που τον ξεπλένει, αλαφρώνει τους ώμους του, ανοίγει τα πνευμόνια, ησυχάζει κι ηρεμεί το δαίμονα μέσα μας, το μυαλό, αφήνει το συναίσθημα να ξεμυτίσει –κι ο κόσμος γύρω μας αλλάζει. Ή μή-

πως αλλάζουμε κι εμείς; Το θαλασσινό ταξίδι στο Αιγαίο λευτερώνει τον άνθρωπο. Είναι μια πραγματική ευλογία. Μακάριος όποιος μπόρεσε να τη ζήσει έστω και μια φορά.

Ας μου συγχωρέσει ο αναγνώστης μια μικρή προσωπική παρεκτροπή. Ταλανισμένος χρόνια από προβλήματα –δοξάζω πάντα τον Θεό που μου έδωσε μόνο αυτά κι όχι όσα μπορώ να αντέξω– πολλές φορές ξεκίνησα να ταξιδέψω στη θάλασσα με μαύρη καρδιά, σχεδόν με το στανιό, σε άθλια κατάσταση, που κανονικά θα έπρεπε να μου έχει βγάλει προ πολλού γενικό απαγορευτικό απόπλου. Το τόλμησα όμως, με βάσανο, με κόπο και με ιδρώτα, από πείσμα, από λαχτάρα και από την αγωνία μην το χάσω, λες και θα ήτανε το τελευταίο. Με το που βιράρησε τα πρώτα της κλειδιά η άγκυρα όλα χάθηκαν σαν από μαγεία. Ξεχάστηκαν κι έμειναν πίσω στο ντόκο. Κι έφυγα ένας άλ- ▶

